

[Gustav Pedersen.]

det ærede Medlem Hr. Himmelstrup nu for femte eller sjette Gang gentager sin Paastand om, at Toldsatserne i den midlertidige Toldlov har virket paa den Maade, at Toldindtægterne i visse Tilfælde er gaaet ned. Det er sagt lige saa ofte, som det ærede Medlem har gentaget sin Paastand, at de Beløb, der indgaar som Slutresultat af den midlertidige og den ordinære Toldlov, overhovedet ikke kan sammenlignes med tilsvarende Beløb i Tiden, før Valutaordningen traadte i Kraft. Jeg forstaar ikke, at netop det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, der dog ved, at de to Ting ikke har noget med hinanden at gøre, vil gentage sin Paastand om, at der her skulde være Tale om Toldsatser, der har virket paa en saadan Maade, at de har bragt Importen ned.

I øvrigt er der ikke kommet noget nyt frem under denne Diskussion, og jeg skal derfor paa ny henholde mig til de Bemærkninger, jeg har fremsat, dels ved første Behandling og dels ved tidligere Behandlinger af tilsvarende Lovforslag. Jeg henstiller, at man stemmer imod de af Venstre stillede Ændringsforslag og for Flertallets Indstilling.

Himmelstrup: Til det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen vil jeg gerne sige, at det beror paa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem mener, at jeg har sagt, at *Arbejdet* i Toldudvalget har været en Komædie. Dette kan jeg ikke have sagt af den simple Grund, at der overhovedet ikke har været udført noget Arbejde — det er *Udvalget* i sig selv, der har været en Komædie.

Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen kom igen tilbage til Spørgsmaalet om, hvor store Toldbeløb der indgik efter den gamle Toldlov, før Loven af 1932 traadte i Kraft, og hvor store Beløb der indgaar paa de samme Positioner, efter at Loven af 1932 er traadt i Kraft. Jeg kan heroverfor kun gentage, hvad jeg sagde før: at den højtærede Finansminister og Administrationen har opgivet — hvad de i øvrigt ogsaa gjorde, da Loven blev forelagt i 1932 —, at der i denne Toldlov skulde ligge 10,4 Mill. Kr. Det var Begrundelsen i 1932, og det er det, som man, ganske uden at tænke over det og uden nogen Ændring, gentager, hver Gang vi spørger. Jeg kan kun henvise til, at Finansministeriet selv — i Bilag 3 til Betænkningen — har opgivet, at de Positioner, som er berørt af Toldloven af 1932,

i 1931 gav 20,6 Mill. Kr., i 1935 20,4 Mill. Kr. — altsaa 200 000 Kr. mindre — og i 1936 23,6 Mill. Kr. — altsaa saapas 3 Mill. Kr. mere. Hvordan man herefter kan opretholde Paastanden om, at der skal ligge 10 Mill. Kr. i denne Toldlov, er mig fuldkommen ufatteligt. Tidligere har Finansministeriet lavet nogle Fiksfakserier og stillet det op paa en lidt anden Maade; det har det glemt i Aar, og derfor kan man, som det nu fremtræder, sige, at disse to Ting strider mod hinanden — begge Dele kan ikke være rigtigt.

Baade det ærede Medlem Hr. Drachmann og det ærede Medlem Hr. Rager, har henvist Behandlingen af de Problemer, der her er Tale om, til Skattekommissionen, og det kan der i og for sig være god Mening i. Den højtærede Finansminister henstillede ogsaa til os, at vi skulde overlade dette til Kommissionen. Og saa siger man som saa: Man forlænger disse midlertidige Told- og Afgiftslove, indtil Udgangen af 1939. Men jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at Skattekommissionen ikke vil blive færdig med sit Arbejde i Løbet af 1939, og saa vil vi i Oktober—November 1939 staa over for en ny Forlængelse af denne Lov. Man kan naturligvis gaa den Vej, at man laver det hele administrativt, lader Behandlingen i Kommissionen blive Nul og Niks — og det er ogsaa muligt, man vil gaa den Vej. I Januar Maaned spurgte jeg under et Toldraadmøde Formanden for Toldraadet, der jo ogsaa er Formand for Skattekommissionen, hvorledes det forholdt sig med Behandlingen af Toldlovene i Skattekommissionen. Og han svarede mig — i Januar Maaned —, at man overhovedet ikke var begyndt paa den. Tror man virkelig, at man kan gøre et saa stort Arbejde færdig i Løbet af et Aars Tid? Det synes jeg er ganske udelukket. Derfor kan vi være fuldkommen sikre paa, at vi i Efteraaret 1939 staaar over for den 6te eller 7de Forlængelse af disse midlertidige Afgifter.

Maa jeg saa have Lov til at sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Drachmann om Udstillingen „Hvorfor alting er saa dyrt“. Jeg vil gerne gøre den almindelige Bemærkning, at det er slet ikke Meningen med denne Udstilling at lave Agitation. Meningen er at lave en saadan Anskuelsesundervisning, saa Folk kan blive paa det rene med, hvor langt vi er fremme i denne Henseende. Naar man hører bl. a. det ærede Medlem Hr. Drachmann tale, faar man det Indtryk, at de indirekte Afgifter, først og fremmest Toldafgifterne,